

ILLUSTRATION: ANN ERICSSON

Die dummen Schweden!

Det sägs att man lär sig av misstagen och det ska helst vara andras, tycker denne skribent. I Holland har vi gjort våra egna – och lärt oss.

FÖRSTA GÅNGEN VI skulle gå Staande Mastroute gick vi in i slussen i Harlingen. Vi hade kommit från Skottland och gått både Caledonia och Crinnan Canal så det här med att slussa det kunde vi – trodde vi.

Som vanligt lägger vi till med långa linor högt upp i slussen, vi ska ju slussa in. Det blir lite väntan på att alla ska komma in och på något sätt blir det inte bra med linan i fören. Håkan lägger fast i aktern, vi har lång lina uppåt så det ska ju inte vara någon fara även om vattnet släpps på.

MEDAN VI HJÄLPS åt att få ordning på förtampen börjar slussningen – nedåt. Det blir till att rusa akteröver och i sista stund få lossat från knapen.

Som tur var gick allt bra. Många av kanalerna ligger en bra bit under högvattennivån utanför. Från den dagen frågar vi alltid slussvakterna i Holland om vi ska slussa upp eller ned.

NÅGON DAG SENARE går vi över Lauwersmeer för att gå kanalerna mot Groningen. Den prickade leden slingrar och efter ett tag finns det bara utprickning på styrbordssidan.

Där och då lär vi oss att man inte ska gå för långt från prickarna. Leran suger fast ordentligt och det krävs full fart i maskin och lite vickande med bogpropellern för att komma loss.

Totalt går vi på grund fem gånger under två dygn i kanaler och leder som ska ha ett minsta vattendjup på två meter, vi sticker 1,8!

SENASTE MISSTAGET VAR nästa gång vi gick kanalerna på väg mot Medelhavet. Vi kom från Dokkum mot Leeuwarden. Lagom vid Leeuwarden var det lunchdags för såväl brovakter som för oss.

Vi skulle lägga till i den fina parken vid kanalen. Eva står beredd midskepps med förtamp och spring och Håkan kör båten, båda fullt koncentrerade på att lägga till.

Plötsligt brakar det till.

SOM ALLA VET växer det träd i parker, något vi tillfälligt hade förträngt. Vi hade gått rakt in i en trädkrona med rullflock och vant. Grenarna regnade ned på däck medan vi, fyllda av skam, raskt styrde bort från kajen.

Som tur var hade de dyra grejerna i masttoppen klarat sig. De nådde ovanför grenarna.

LITE LÄNGRE FRAM gör vi ett nytt försök, spanar ofta uppåt på väg in. Då går det bra.

Vi får en tysk båtgranne. Han kunde inte nöja sig med att tyst mumla för sig själv ”die dummen Schweden” utan utlät sig i en lång och mycket upprörd harang som vi tror gick ut på att man ska vara rädd om träden. Det är vi sedan den gången.

HÅKAN LANDBERG